

[Aase Olesen]

kan begrænse den gruppe, som dette her vedrører, og se på, om årstallet er det rigtige. På denne måde mener jeg der burde kunne findes et forlig, som alle burde kunne blive enige om.

Ove Jensen (FP):

Det problem, som SF her peger på, er jeg selv blevet præsenteret for i flere tilfælde, og der er ingen tvivl om, at det er et reelt problem for disse 62-årige enlige kvinder, at de for sent er blevet klar over, at de har mistet det forhøjede personfradrag. Det er selvfølgelig skattemyndighedernes pligt at informere rigtigt, og hvis ikke skattemyndighederne har gjort det, er fremskridtspartiet indstillet på at se nærmere på denne sag, som det må være muligt at finde en rimelig løsning på.

Lenger (VS):

Ministeren kan have ret i, at der altid vil være nogle, der kommer i klemme, uanset hvor man sætter en grænse, men det afgørende for, hvor mange der kommer i klemme, er jo den måde, grænsen bliver sat på, den information, der gives, det hastværk, der er undervejs, og den frist, der er, fra en lov vedtages, indtil den træder i kraft; alt efter det kan der komme få eller mange i klemme.

Når man kommer i den situation, at der er mange, som er i klemme, har det sin pris, og det er i virkeligheden prisen for det, SF forelægger os her i dag som et forslag.

Vi vil gerne støtte SFs forslag. Vi var enige i den ligestilling, som skete med lovændringen – det var principielt en rigtig ligestilling – men så kommer vi altså bagefter ud for, at der en gruppe mennesker, som, fordi de har fået forkerte oplysninger, er kommet i klemme, og forslaget går ud på at rette situationen op for dem. Det synes vi ikke er spor indviklet. Forslaget er for os at se heller ikke udtryk for de store, vilde, overdrevne ambitioner, men er vel egentlig udelukkende et spørgsmål om politisk anstændighed.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er enig med ministeren i, at uanset hvor man sætter grænsen, er der næsten altid nogle, der kommer i klemme, fordi de ikke er opmærksom på den ændring, der nu engang sker i lovgivningen.

Selvfølgelig er det værd at diskutere de problemer, der opstår, når vi laver disse grænser, om offentliggørelsen over for publikum er tilstrækkelig osv. Det ville også være prisværdigt, hvis det kunne føre til, at SF også på andre områder ville være tilbageholdende med at fremsætte lovforslag, som faktisk har tilbagevirkende kraft, og hvor man ikke tager de store hensyn til, om nogen kommer i klemme med hensyn til de dispositioner, de har påtænkt eller allerede har truffet.

Thoft (SF):

Jeg vil gerne sige tak på SFs vegne for en relativt positiv modtagelse. Den var ind mellem noget uforpligtende, men jeg håber, vi får løst nogle af problemerne i udvalget.

Ministeren sagde, at ligegyldigt hvor man sætter grænsen, er der nogle, der kommer i klemme, og samtidig erkender ministeren, at der altså er et problem. Ja men så må vi løse det problem, for det er ikke rigtigt, at ligegyldigt hvor vi sætter grænsen, er der nogle, der kommer i klemme. Her er der tale om nogle kvinder, som har handlet i god tro.

Det, vi angriber med dette forslag, er ikke det generelle, nemlig at man ligestiller enlige kvinder med enlige mænd i alderen 62–67 år. Jeg har fået det indtryk, at en række af ordførerne egentlig ikke har forstået, at det ikke er det princip, vi angriber. Den ligestilling er vi enige i, og den har vi også selv stemt for. Men der er altså det problem, at vi her er kommet til at lave regler, der i hvert fald i praksis har tilbagevirkende kraft. Ministeren siger, at det vil koste 125 mill. kr., men jeg kan ikke helt se, hvordan ministeren har beregnet det, for det kan ikke være ud fra en almindelig halv årgang. Vi må jo gå ud fra, at cirka halvdelen af befolkningen er kvinder, og ifølge Statistisk Årbog er 1/3 af kvinderne ugift – det er altså kun dem, det kan dreje sig om – og så er der en række af de ugifte kvinder, som i forvejen er på pension – det er ikke dem, det drejer sig om – så er der nogle, der er på bistandshjælp – det er heller ikke dem, det drejer sig om – og så er der resten. Det kan ikke blive til 125 mill. kr. Jeg vil mene, at tallet er stærkt overdrevet.

Som sagt var formålet ikke at afskaffe loven. Formålet var at skubbe lovens ikrafttræden ét år og kun det. Og hr. Lenger har jo